

Η συντάκτριά μας **ΑΝΘΗ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ** στο street work με την ομάδα «κρούσης» του ΟΚΑΝΑ Αθήνας και Ρώμης!

ΒΟΗΘΩΝΤΑΣ ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΑ ΑΤΟΜΑ ΣΤΙΣ ΠΙΑΤΣΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ!

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ, ΝΑΡΚΟΜΑΝΕΙΣ, τοξικοεξαρτώμενος είναι συχνά πυκνά στο λεξιλόγιό μας σχεδόν ποτέ για καλό λόγο, πάντα με μεγάλη επιφύλαξη και ελάχιστες φορές με συμπόνια και νόημα. Στο δρόμο αποστρέφουμε το βλέμμα, στην τηλεόραση δείχνουμε τα περιστατικά στα παιδιά μας με απέχθεια, σχεδόν με φόβο. Ότι δεν αγγίζει το σπιτικό μας το ξορκίζουμε σαν το κακό και δεν μας αφορά.

Χιλιάδες φορές μέσα από το ρόλο μου ως δημοσιογράφου έχω αναφερθεί στο θέμα των εξαρτήσεων, στο πρόβλημα που ταλανίζει τον πλανήτη με κίνδυνο έπειτα από μια τριετία πανδημίας να εξελιχθεί σε μάστιγα του αιώνα... Οι εξαρτήσεις δεν αφορούν το παιδί του γείτονα, τον κακό μαθητή στο σχολείο, τον μηχανόβιο της γειτονιάς, το αλάνι της παρέας όπως χαρακτηρίζαμε και εξακολουθούμε να «ταμπελιάζουμε» τα παιδιά των άλλων. Αφορούν όλους και όλες, μορφωμένους και αμόρφωτους, πλούσιους και φτωχούς, μικρούς και μεγάλους.

Με έναυσμα το έργο των τελευταίων ετών της νέας διοίκησης του Οργανισμού ΟΚΑΝΑ και της μεγάλης μου απορίας τού τι γίνεται εκεί μέσα, πήρα το δρόμο ένα βράδυ μαζί με την ομάδα κρούσης του ΟΚΑΝΑ και βγήκα στους δρόμους να ζήσω από κοντά τη δική τους

καθημερινότητα.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ!

Street work το λένε τα παιδιά της ομάδας. Η Αθήνα έχει τρεις πιάτσες, όμως παρατηρούμε μια αύξηση στην κρυσταλλική μεταμφεταμίνη (shisha), μου εξηγεί ο Αλέξανδρος, κάτω από την επίβλεψη του οποίου η ομάδα κάνει εξόρμηση στην οδό Καρόλου. Αυτή η δουλειά είναι για εμάς στοιχείο ζωής, μου λέει. Και μετά από λίγο καταλαβαίνω γιατί. Σωθήκανε οι ίδιοι και τώρα παλεύουν νύχτα-μέρα να σώσουν κι άλλους.

Τους ακολουθώ με προσοχή για να μην τους δημιουργήσω κανένα πρόβλημα. Κάνω street work από το 1997, μου εκμυστηρεύθηκε κάποια στιγμή ο Σωτήρης, ο νευρολόγος της παρέας, και δεν το αλλάζω με τίποτα στον κόσμο. Ακόμα και ένα άτομο να σώσουμε, για μένα είναι μια μεγάλη νίκη. Όλα τα παιδιά της ομάδας δουλεύουν στους δρόμους πολλά χρόνια, όπως μου είπε, πάνω από 20 τα περισσότερα. Κανά δύο είναι 5 χρόνια και τους φωνάζουν «νέους» πειρακτικά.

Ο Σωτήρης, ο Ηρακλής, η Βαγγελιώ, ο Νίκος, η Κωνσταντίνα, η Πόπη, ο Αλέξανδρος, ο Ανδρέας, ο Γεράσιμος, ο Παναγιώτης..., όλοι μαζί μια γροθιά, στήνουν το αυτοκίνητο ανοίγουν το πορτπαγκάζ και περνάει ένας

ένας... Εγώ παρακολουθώ με αγωνία, τα παιδιά του δρόμου έρχονται ένα ένα και παίρνουν τα πιπάκια και τα γλυκά που μοιράζει η ομάδα. Με ευγένεια τους υποδέχονται οι άνθρωποι του ΟΚΑΝΑ, τους προσφωνούν με το μικρό τους όνομα και αυτοί αναθαρρούν, σαν να είναι οι δικοί τους άνθρωποι.

«Είναι μεγάλη δουλειά να τους δείξεις ότι τους θυμάσαι, ότι είσαι εκεί γι' αυτούς», όπως μου εξηγεί η

Δεν παραπονιέται, κάθεται στην άκρη και περιμένει με υπομονή.

Ένας άλλος παίρνει το γλυκό και η ομάδα του δίνει ένα ακόμα για τον κολλητό του που ξέρουν ότι είναι δύσκολο να μετακινηθεί... όχι, όχι λέει, ευχαριστώ, δεν θέλω, μόνο ένα φτάνει, δώσε στους άλλους. (Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μέσα στην ανέχεια και τη δυσκολία του να ζηήσει η σκέψη του είναι να δώσει και στους άλλους.)



Η ομάδα street work του ΟΚΑΝΑ.

ομάδα. «Δεν κουνάμε το δάχτυλο σε κανέναν, χιζουμε γέφυρες μέσω της εμπιστοσύνης και της αποδοχής για να έχουμε ένα θετικό αποτέλεσμα. Να καταφέρουμε να "σώσουμε" όσους το δυνατόν περισσότερους, γιατί το να δεχθεί κάποιος να ζητήσει βοήθεια και μπει στα προγράμματα είναι δύσκολο, αν δεν σε έχει εμπιστευθεί και δεν έχει αποφασίσει ότι θέλει να ξεμπλέξει. Αν του δείξεις και την άλλη πλευρά του νομίσματος, ότι είσαι εκεί γι' αυτόν, ότι τον στηρίζεις ακόμα και με τα λάθη που κάνει, ότι τον αποδέχεσαι όπως δεν τον έχει αποδεχθεί κανείς, τότε ίσως καταφέρεις να τον "κερδίσεις" και τον φέρεις μέσα στις δομές».

«Έχουμε καταφέρει μέχρι σήμερα να σώσουμε πολλά άτομα, τους έχουμε δει να φτιάχνουν ξανά τη ζωή τους από την αρχή και αυτό είναι για εμάς δικαίωση», μου λένε με τη χαρά να λάμπει στα πονεμένα τους μάτια γιατί όπως λένε: «Έχουμε χάσει και άλλους και ο πόνος είναι μέσα μας... βλέπεις όμως ότι η απώλεια δεν αγγίζει όσους είναι μαζί τους στο δρόμο, είναι η δική τους αντίσταση συναισθηματικά για να μην τους πάρει από κάτω... το προσπερνάνε και δεν το αναφέρουν καν...».

Μπορώ να πάρω ένα ακόμα γλυκό, ρωτάει μια κοπέλα; Μόλις δώσουμε σε όλους, ευχαρίστως, της απαντά η Κωνσταντίνα... να μη μείνει κανένας χωρίς...

Σοκ, κάποια στιγμή παγώνω, τα παιδιά το «πιάνουν» και με κοιτάνε με στοργή... περνάει από μπροστά μου ένα πιτσιρίκι, καλοντυμένο, πάνω από 15 με τίποτα, και αυτό το παιδάκι είναι εξαρτημένο... ένα γιατί, ρε φίλε; Με πληγώνει σαν μαχαιριά στην καρδιά και ένα δάκρυ τρέχει χωρίς να το καταλάβω. Αποστρέφω το βλέμμα αλλού, να μη δείξω στα παιδιά ότι κίότρεψα. Αυτοί έχουν τη δύναμη και το ζουν όλο αυτό κάθε βράδυ χρόνια τώρα και εγώ λύγισα με την πρώτη. Αναρωτιέμαι τι βλέπουν και τι ζουν κάθε μέρα αυτά τα παιδιά της ομάδας...

Θέλουν να βοηθήσουν, όμως αν ο άλλος δεν το αποφασίσει από μόνος του να ζητήσει βοήθεια, δεν μπορείς να τον βοηθήσεις, έχουν δικίο. Ακόμα και αν τους πας με το ζόρι για απεξάρτηση, θα ξαναπέσουν στο ίδιο λούκι, αν δεν το έχουν αποφασίσει να το παλέψουν. Έτσι τα παιδιά του ΟΚΑΝΑ κάνουν αυτό που είναι καλύτερο. Παλεύουν και στέκονται καθημερινά δίπλα τους μέχρι να τους πείσουν ότι μπορούν να έχουν ένα καλύτερο αύριο και είναι εκεί να δώσουν βοήθεια μόλις καταστεί αναγκαίο.

Βλέπω τον Σωτήρη να μιλά με έναν από τους χρήστες πολύ σοβαρό και να κοιτάει προς την ομάδα. Πρέπει να πάει νοσοκομείο, όπως μας εξηγεί. Η ομάδα αμέσως συντονίζεται. Πρέπει να τον πάνε στη δομή φιλοξενίας,

να κάνει μπάνιο και να αλλάξει ρούχα και ο Αλέξανδρος, που έχει επωμισθεί τη συνοδεία ασθενών με σοβαρές παθήσεις, θα τον πάει αύριο στο νοσοκομείο για τις εξετάσεις του. Ο Ηρακλής στο υπνωτήριο θα φροντίσει να κοιμηθεί εκεί για να είναι στην ώρα του το πρωί, να μη χάσει το ραντεβού του με τον γιατρό.

«Η απεξάρτηση είναι νοιάξιμο, είναι ο άνθρωπος που κουβαλάει μια ιστορία πόνου και εμείς πρέπει να την ακούσουμε», μου λέει σύσσωμη η ομάδα μετά το πέρας της εξόρμησης, όταν όλοι κομμάτια από την κούραση, το κρύο και την ψυχική πίεση κάθονται στη μεγάλη αίθουσα σε έναν μεγάλο κύκλο και ανταλλάσσουν νέα και απόψεις για να επισημάνουν τυχόν ελλείψεις τους ή νέες προτάσεις ή κάτι που έπεσε στην αντίληψή τους σχετικά με τα άτομα που προσήλθαν. Προσπαθούν με λίγα λόγια να επαναφέρουν στη μνήμη τους και στη συζήτηση όλη τη βραδιά γιατί από ακόμα και την πιο μικρή λεπτομέρεια που μπορεί να κατέγραφαν μπορεί να σωθεί μια ζωή ή να προλάβουν κανένα κακό.

Τους χαιρέτησα με την υπόσχεση να ξαναπάω μαζί τους, πρωινό street work αυτή τη φορά, στις πιάτσες της ηρωίνης. Εκεί τα πράγματα είναι σαφώς πιο σκληρά!

ΠΡΩΙ ΣΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ

Το σκέφτηκα και 2η και 3η φορά πριν το κάνω. Φέρνοντας στη μνήμη μου αυτό που έζησα το βράδυ στην πιάτσα με ελαφρά ναρκωτικά ήταν συγκλονιστικό. Θαύμασα τη δύναμη των παιδιών του ΟΚΑΝΑ και τη δουλειά που κάνει ο οργανισμός, παρόλη τη συναισθηματική πίεση που βίωσα. Γιατί, για να είμαι ειλικρινής, με όλους και με τον εαυτό μου πρωτίστως, εκείνο το βράδυ επέστρεψα σπίτι με τεράστια συναισθηματική φόρτιση, κάθισα μπροστά στην τηλεόραση για να ξεφύγει η σκέψη μου και δεν κατάφερα να κοιμηθώ όλο το βράδυ. Την άλλη μέρα κατάλαβα ότι απλά την είχα ανοιχτή μπροστά μου και δεν είχα καταφέρει να δω τίποτα, γιατί οι σκέψεις έτρεχαν σε χιλιάδες πράγματα και μαζί με αυτές και τα μάτια μου από δάκρυα...

Η γνωριμία με τις ομάδες του ΟΚΑΝΑ με έκαναν να νιώθω τεράστιο σεβασμό για το έργο τους. Αφού μπορούν αυτοί, πρέπει να μπορώ κι εγώ, είπα, και το νέο ραντεβού κλείστηκε.

Η προϊσταμένη του ΣΦΕΑ και συντονίστρια του Διεύθυνσης Πρόσβασης και οικογενειακή ψυχοθεραπεύτρια Ευαγγελία Λαγάκου μού φόρεσε το γιλέκο του ΟΚΑΝΑ και με είχε δίπλα της καθ' όλη τη διάρκεια. Η ομάδα δέχθηκε να τους βοηθήσω να γεμίσουν τα σακίδια με το φουλ κιτ ασφαλούς χρήσης που έχει σύριγγες, ταψάκι για την ηρωίνη, μαντιλάκια, προφυλακτικά κ.λπ. που θα δίνανε στους χρήστες.

Φτάσαμε σε μια περιοχή λίγο πιο κάτω από την Ομόνοια, που στα νιάτα μου τη θυμάμαι να είναι στολίδι

της Αθήνα με υπέροχα νεοκλασικά κτίρια και να σφύζει από ζωή. Στον πεζόδρομο πολλοί ακόμα κοιμόντουσαν ανάμεσα στα χαρτόκουτα, που για προστασία από το κρύο τα έχουν κάνει αυτοσχέδια δωμάτια. Παρ' όλη την κατάσταση τους με εξέπληξε η χαρά στα μάτια τους μόλις είδαν την ομάδα του ΟΚΑΝΑ. Με ευγένεια ήρθαν και χαιρετούσαν και έπαιρναν το κιτ για να πάνε λίγο πιο πέρα, πίσω από τα αυτοκίνητα να κάνουν τη δόση τους.

Κάποια στιγμή η Ευαγγελία με πήρε μαζί της προς αναζήτηση δύο κοριτσιών, της Αγγελικής και της Ελένης. Κάθε φορά τους μιλάω και προσπαθώ να τις βοηθήσω μου λέει. Είναι καλά κορίτσια, καίγεται η καρδιά μου... Από τα λεγόμενα της Ευαγγελίας κατάλαβα ότι χρειάζονταν βοήθεια, αλλά δεν έπαιρναν την απόφαση να τη ζητήσουν και φυσικά πού λόγος για να τις πιέσει να τη δεχθούν. Πηγαίνοντας πάνω-κάτω στον πεζόδρομο δεν τις βρήκαμε πουθενά, μέχρι που μας πλεύρισε ένα από τα παιδιά και μας είπε ότι δυστυχώς «έφυγαν». Τις πήγανε στο νοσοκομείο, αλλά δεν άντεξαν. Η Ευαγγελία προς στιγμήν λύγισε. Τα μάτια της γυάλισαν από τα δάκρυα. Η απώλεια είναι μέρος της δουλειά της καθημερινά, αφού δουλεύει με ανθρώπους που «παίζουν» τη ζωή τους κορόνα-γράμματα και δεν το αποδέχονται για να βοηθηθούν, και παρ' όλα αυτά ο πόνος κάθε φορά σε ξαφνιάζει.

Την απογοήτευση διαδέχθηκε αμέσως και μια αχτίδα φωτός, όταν ένα από τα παιδιά ζήτησε να επισκεφθεί τις δομές για να ενημερωθεί για τα προγράμματα. «Εστω και ένας να σωθεί είναι νίκη». Αυτό μου ήρθε αμέσως στο μυαλό.

Στην ομάδα που ήλθε στο street work ήταν και δύο πολύ νεαρές κοπέλες αυτή τη φορά και μου έκανε εντύπωση. Τις ρώτησα πώς και ήρθαν στην ομάδα και μου αποκάλυψαν ότι σπουδάζουν Ψυχολογία, ζουν εκτός Αθηνών και ήρθαν να εκπαιδευτούν για να μπορούν να προσφέρουν μόλις πάρουν το πτυχίο τους. Χαμογέλασα με την καρδιά μου, η απάντησή τους ήταν το ουράνιο τόξο που θέλεις να δεις μετά την καταιγίδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΑ

Στην ομάδα το βράδυ που έλαβα μέρος στο street work είχαν προσαρτηθεί και εθελοντές από την Πάτρα και τη Θεσσαλονίκη, που είχαν επισκεφθεί τις δομές του ΟΚΑΝΑ για να εκπαιδευτούν. Τα παιδιά έκαναν πρώτα εκπαίδευση στο θεραπευτικό κομμάτι και στα θεωρητικά και στη συνέχεια ακολούθησαν την ομάδα του street work για να δουν και στην πράξη όσα διδάχθηκαν.

Όπως μου ανέφερε ο Παναγιώτης Παπαπαύλου, που ανήκει στο Θεραπευτικό Προσωπικό του ΟΚΑΝΑ της Πάτρας, το Κέντρο Ημέρας και οι υπηρεσίες Βραχείας Φιλοξενίας, απευθύνονται σε άστεγους χρήστες ψυχοδραστικών ουσιών που μένουν στο δρόμο ή δι-



Massimo Barra, Gabriele Mori, Αθανάσιος Θεοχάρης, Αθανάσιος Δημητριάδης.

ανυκτερεύουν σε Υπνωτήρια/Ξενώνες Φιλοξενίας. Το νέο Υπνωτήριο προσφέρει ανακούφιση σε αυτούς τους ανθρώπους, ενώ, σε συνδυασμό με το Κέντρο Ημέρας, μπορούν να έχουν ένα σημείο αναφοράς. «Πρόκειται για μια μεταβατική δομή με πιο εύκολη πρόσβαση για τους χρήστες από ό,τι ένας ξενώνας, η οποία έχει στόχο να τραβήξει τον άνθρωπο από το δρόμο», επισημαίνει ο Παναγιώτης συμπληρώνοντας:

«Στο Κέντρο Ημέρας, που διαθέτει λουτρά και πλυτήρια, οι άστεγοι χρήστες μπορούν να πλύνουν τα ρούχα τους και να κάνουν ατομικό λουτρό. Υπάρχουν χώροι φύλαξης των προσωπικών τους αντικειμένων και χώροι όπου οι άστεγοι μπορούν να συζητήσουν, να παρακολουθήσουν τηλεόραση, αλλά και δυνατότητα σίτισης. Στο Υπνωτήριο ο άστεγος μπορεί να βρει ένα ασφαλές καταφύγιο για να κοιμηθεί, χωρίς ιδιαίτερες γραφειοκρατικές διαδικασίες. Εκτός από στέγη, τροφή, καθαριότητα, οι άνθρωποι βρίσκουν φροντίδα. Κάτι που έλειπε από τη ζωή τους. Έχουν ψυχολογική υποστήριξη εδώ. Από την άλλη, όμως, τους είναι πολύ δύσκολο, εκεί που είχαν μάθει να είναι ελεύθεροι όλη τη μέρα, να περιοριστούν σε ένα χώρο. Αλλά και για αυτούς είναι το αντιστάθμισμα ότι έχουν όλο το υπόλοιπο, τη στέγη και τη φροντίδα».

Το πρότυπο της Ρώμης και η Villa Maraini

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

«Η φροντίδα ατόμων με προβλήματα που σχετίζονται με τη χρήση ναρκωτικών αποτελεί θεμελιώδη αρχή για εμάς από το 1976», επισημαίνει ο Dr. Massimo Barra,

ιδρυτής της Villa Maraini και πρώην μέλος της Διαρκούς Επιτροπής Κίνημα Ερυθρού Σταυρού Ερυθράς Ημισελήνου. Το «HEALTH Next Generation» βρέθηκε στη Ρώμη και στη Villa Maraini για να δει από κοντά τον τρόπο διαχείρισης των ατόμων με εθισμό στην ιταλική πρωτεύουσα, καθώς αποτελεί πρότυπο, αφού πάνω από 40 χρόνια βρίσκεται στην υπηρεσία των ασθενών-χρηστών, ενώ είναι από τα πρώτα κράτη που χορηγούσαν παλοκοπε πάνω από 30 χρόνια τώρα, όταν δεν ήταν ακόμα γνωστή η δραστική ουσία στο ευρύ κοινό.

Στην Ιταλία η ναλοζόνη χορηγείται χωρίς ιατρική συνταγή από τα φαρμακεία, ενώ υπάρχει και πρόγραμμα εκπαίδευσης των αστυνομικών για να χορηγούν με μηχανήματα τη δόση στον χρήστη. Μόνο το 2021 έσωσαν κυριολεκτικά 48 άτομα από υπερβολική δόση. «Αναγνωρίζουμε το πρόβλημα αλλά δυστυχώς πολλοί είναι αυτοί που αρνούνται να εξεταστούν ή να μπουν στο πρόγραμμα. Έχουμε δυσκολία να τους πείσουμε ακόμα και στο να εξεταστούν για ηπατίτιδα C, η οποία αποτελεί μεγάλο κίνδυνο για τους χρήστες», εξηγεί ο Dr. Massimo Barra. Ο ίδιος εργάζεται στον τομέα της προσφοράς από παιδί, όπως αναφέρει: «Ξεκίνησα από πολύ μικρός ως εθελοντής του Ερυθρού Σταυρού και μεγαλώνοντας ήταν φυσικό επόμενο να σπουδάσω Ιατρική. Νομίζω ότι το κλειδί για όλα είναι απλά το νοιάξιμο για τον συνάνθρωπο».

Οι ομάδες εθελοντών του αντίστοιχου OKANA της Ρώμης κάνουν περίπου ό,τι και στην Ελλάδα. Βγαίνουν καθημερινά για street work για να βοηθήσουν τους χρήστες και να τους προσφέρουν βοήθεια. Όπως μου εξήγησαν τα παιδιά της ομάδας, την οποία ακολούθησα μια μέρα στο street work, είναι πολύ διαφορετική η



Η ομάδα OKANA με την ομάδα του ιδρύματος Villa Maraini σε street work.

αντιμετώπιση από άτομο σε άτομο. Όπως επίσης είναι διαφορετική η αντιμετώπιση και στο άτομο που θα ζητήσει από μόνο του βοήθεια από κάποιον άλλο που ζει στο δρόμο μεν, αλλά δεν θέλει να αλλάξει τον τρόπο ζωής του. Η μεγαλύτερη δυσκολία όμως είναι τη νύχτα, αλλά και τις περιόδους των εορτών. Για τα άτομα που ζητούν βοήθεια έχουν ένα Κέντρο Υποδοχής, όπου εκεί οι ειδικοί πρέπει να ανιχνεύσουν με κάθε τρόπο τις πιθανότητες θεραπείας τους. Αν δηλαδή κάποιος έχει έντονο το συναίσθημα να θεραπευθεί ή είναι κάτι παρορμητικό, για να ξέρουν πώς να τον πλησιάσουν συναισθηματικά και να τον αντιμετωπίσουν.

Η Villa Maraini βρίσκεται μέσα σε ένα τεράστιο ελεγχόμενο πάρκο, δίπλα από τον Ερυθρό Σταυρό και κάποια νοσοκομεία. Η φιλοσοφία της λειτουργίας της έγκειται στο ότι η εργασία παρέχει την ευκαιρία να δημιουργήσει μια ανθρώπινη σχέση με τον χρήστη ναρκωτικών. Επίσης, ότι πρέπει να ακούς και να αντιμετωπίζεις κάθε άτομο ως μια μοναδική οντότητα. Και, τέλος, να γνωρίζεις ότι οι χρήστες ναρκωτικών που ζητούν βοήθεια είναι άρρωστοι, όμως αυτοί που δεν μπορούν να ζητήσουν βοήθεια είναι δύο φορές πιο άρρωστοι. Προσφέρει ένα ευρύ φάσμα δυνατοτήτων προσαρμοσμένων στις ατομικές ανάγκες και δυνατότητες, από υπηρεσίες πολύ χαμηλού έως υψηλού ορίου. Μερικές από αυτές είναι οι μονάδες έκτακτης ανάγκης, η επίσκεψη και βοήθεια στις φυλακές, η παροχή νυχτερινού καταφυγίου,

το κέντρο κλινικής, η θεραπευτική κοινότητα, η οικιστική κοινότητα για κατ' οίκον περιορισμό, το πρόγραμμα εξωτερικών ασθενών, η μονάδα υποστήριξης οικογένειας, ο κοινωνικός συνεταιρισμός αποκατάστασης, η μονάδα HIV/HCV (Covid-19), η σχολική ομάδα πρόληψης, το εκπαιδευτικό κέντρο για τη μείωση της βλάβης που λειτουργεί από το 2004 και πολλά άλλα.

Το 2012 ως απάντηση στο αυξανόμενο επίπεδο χρήσης ναρκωτικών σε παγκόσμιο επίπεδο, προκειμένου να γίνει προσπάθεια ολοκληρωμένων προσεγγίσεων, η IFRC, ο Ιταλικός Ερυθρός Σταυρός και το Ίδρυμα Villa Maraini υπέγραψαν συμφωνία σχετικά με τη «Σύμπραξη Εκπαίδευσης και Έρευνας RC/RC για την κατάχρηση ουσιών». Το 2016 έγινε η επίσημη αναγνώριση ως Εκπαιδευτικό Κέντρο της IFRC στον τομέα της κατάχρησης ουσιών και το 2017 το Ίδρυμα Villa Maraini αναγνωρίστηκε επίσημα ως η Εθνική Υπηρεσία του Ιταλικού Ερυθρού Σταυρού για τον Εθισμό.

Ένα μεγάλο κομμάτι ενδιαφέροντος είναι οι φυλακισμένοι που εκτίουν τις ποινές τους μέσα στο Ίδρυμα Villa Maraini, εργαζόμενοι και ενταγμένοι σε προγράμματα απεξάρτησης και επανένταξης στο κοινωνικό σύνολο. Ανάμεσά τους ο Oggiey Magoryabanda που μας χαιρέτησε στα ελληνικά. Όπως μου είπε, γεννήθηκε στη Ρουάντα, αλλά η δύσκολη πολιτική κατάσταση της χώρας τούς ανάγκασε να πάνε στην Ουγκάντα και μετά στην Τανζανία, όπου έμεινε μέχρι τα 16 του. Τότε ανα-



Ettore Rossi, Philippe Garcia, Νικόλαος Αυγερινός, Αθανάσιος Θεοχάρης, Αθανάσιος Δημητριάδης, Ευαγγελία Λαγάκου, Μελίνα Κλεφτοδήμου, Αναστάσιος Τρακάκης, Nadia Gasbarrini.

γκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο και να δουλέψει για να συντηρήσει την ανύπαντρη μητέρα του και τη μικρή του αδερφή, αφού ο πατέρας του είχε πεθάνει όταν ήταν 4 ετών. Άρχισε να δουλεύει σε ένα ελληνικό πλοίο και όταν έφτασε στην Ελλάδα αποφάσισε να ζήσει εδώ, μεταξύ Αθήνας και Πειραιά, κάνοντας ό,τι δουλειά έβρισκε. Εδώ γνώρισε τον Γιώργο, που, όπως λέει, ήταν γι' αυτόν ο μεγάλος αδελφός που δεν είχε. Τον βοηθούσε να βρει δουλειά, όμως εν καιρώ τον μύησε και στην ηρωίνη. «Αγάπησα την Ελλάδα, τους Έλληνες, και τους αγαπώ ακόμα μέχρι σήμερα και η αγάπη μου για την Ελλάδα δεν θα τελειώσει ποτέ. Αλλά, δυστυχώς, πήρα την απόφαση να φύγω από την Ελλάδα όταν άρχισα να ξυπνάω από τα ναρκωτικά και ήθελα να "καθαρίσω", αλλά τότε δεν υπήρχε υποστήριξη για έναν τοξικομανή και λαθρομετανάστη σαν εμένα που δεν έχει οικογένεια εκεί. Ήθελα να πάω σχολείο για να δουλέψω και να αλλάξω τη ζωή μου, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Η Ελλάδα εκείνη την εποχή δεν έδινε δεύτερη ευκαιρία σε έναν ξένο που είχε κάνει λάθος να ξαναφτιάξει τη ζωή του και να αποκαταστήσει ξανά την αξιοπρέπειά του. Αν συνέχιζα να μένω στην Ελλάδα η ζωή μου θα ήταν δύσκολη και κινδύνευα να παραμείνω τοξικομανής και πιθανός έμπορος. Έτσι

έφυγα για τη Ρώμη. Ζω εδώ 15 χρόνια, είμαι πολύ καλά ενσωματωμένος τώρα, όμως, όταν πρωτοήρθα, είχα ακόμη υποτροπή ως εξαρτημένος και με συνέλαβαν για πώληση ναρκωτικών. Στη φυλακή άρχισα να πηγαίνω στην ψυχολογική ομάδα του ιδρύματος Villa Maraini και μπήκα στη θεραπεία με μεθαδόνη, ενώ ξεκίνησα να σπουδάζω. Έπειτα από κάποιο διάστημα παρακολούθησης οι γιατροί του ιδρύματος μου έδωσαν ως εναλλακτική λύση να ζήσω στο κέντρο κράτησης του ιδρύματος, όπου μπήκα στο πρόγραμμα αποκατάστασης, συνέχισα τις σπουδές μου και ξεκίνησα μια νέα ζωή χωρίς ναρκωτικά. Χάρη στον Δρα Massimo Barra και την ομάδα του, τώρα εργάζομαι με πλήρη απασχόληση στο εναλλακτικό κέντρο κράτησης Villa Maraini ως κοινωνικός διαμεσολαβητής. Η Villa Maraini έγινε η οικογένειά μου και η Ρώμη και η Ιταλία το σπίτι μου. Μου λείπει Ελλάδα, γι' αυτό είμαι χαρούμενος που ήρθα σε επαφή με τον ΟΚΑΝΑ, τον θετικό πλέον ελληνικό οργανισμό, και τους ανθρώπους του, που, όπως είδα, αντιμετωπίζουν πλέον τους εξαρτημένους με ενσυναίσθηση και ανθρωπιά και ελπίζω να έρθω στην Ελλάδα για δουλέψω εθελοντικά για ένα διάστημα, καθώς η εθελοντική βοήθεια σε τοξικομανείς έγινε για μένα αποστολή ζωής».

ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΦΙΛΟΙ

Δεν ξέρω αν θα μείνει κάτι στον κόσμο από αυτό το ρεπορτάζ, ένα είναι σίγουρο, εμένα θα μου μείνουν αξιόλογοι νέοι φίλοι που υπόσχομαι στον εαυτό μου να είμαι δίπλα τους να βοηθώ σε ό,τι χρειαστούν. Ο Σωτήρης, ο Ηρακλής, η Βαγγελιώ, ο Νίκος, η Κωνσταντίνα, η Πόπη, ο Αλέξανδρος, ο Ανδρέας, ο Γεράσιμος, ο Παναγιώτης, η Μελίνα, η Ευαγγελία, ο Θανάσης, ο Τάσος, ο Νίκος και ο άλλος Θανάσης είναι τα παιδιά του ΟΚΑΝΑ, οι γιατροί, η διοίκηση, όλοι αυτοί που άνοιξαν την αγκαλιά τους και με υποδέχθηκαν με χαμόγελα και ελπίδα, σκεφτόμουν καθώς πήγαινα στις δομές φορτωμένη με σακούλες με ρούχα και κλιννοσκεπάσματα. Ρούχα και παπούτσια, ακόμα και εσώρουχα και κλιννοσκεπάσματα, καθαρά και καθημερινής χρήσης, για να έχουν να δίνουν στους χρήστες.

Όσοι μπορείτε να προσφέρετε μη διστάσετε. Μην ξεχνάτε ότι οι χρήστες και οι άνθρωποι που ζουν στους δρόμους είναι δικοί μας άνθρωποι. Είναι κομμάτι της κοινωνίας μας και αντί να στρέφουμε το βλέμμα είναι καλύτερα να κοιτάξουμε με ενδιαφέρον. Η παραμικρή βοήθεια είναι αχτίδα φωτός. Κανείς μας δεν είναι στο απυρόβλητο σε αυτή τη ζωή. Όπως έλεγε ο παππούς μου, «μπάλα είναι και γυρίζει». Ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου ξημερώσει. Όταν προσφέρεις, η ίδια η ζωή, ο Θεός, το σύμπαν, όπως θέλετε πείτε το, σου το φέρνει πίσω! ■